

vel Lærere paa Landet som Sogneraad-formænd og Sogneraadmedlemmer, har sluttet sig om og foreslaaet de 75 Kr., saa var der her Sagkundskab fra begge Sider, Kendskab til, hvad der i al Almindelighed paa Landet maatte betragtes som en passende Betaling, og hvad ogsaa Lærerne selv ville regne som saadan. Og saa er de 75 Kr. jo ikke en fast Takst, ingenlunde et bestemt Tal, der ikke kan fraviges. Det hedder „mindst“ 75 Kr., og man bør ikke forudsætte og *kan* ikke forudsætte, at et Sogneraad netop vil holde sig til dette Minimum paa saadanne Steder og under saadanne Forhold, hvor denne Betaling faktisk vil være for ringe og efter den tidligere Erfaring siden 1905 er for ringe. Da det derfor i det andet Ting endte med, at 75 Kr. blev Resultatet, om end jeg naturligvis meget vel kunde have ønsket, at man var gaaet til de 100 Kr., føler jeg mig nu bunden hertil og kan ikke anbefale Ændringsforslaget, selv om denne Ændring jo vilde være en lille Forbedring for Lærerne.

Det andet af de stillede Ændringsforslag angaar Overlærerne, og der foreslaas, at Staten skulde overtage $\frac{1}{3}$ af deres Begyndelsesløn. Nu lønnes de, hvor der er højest Skala, med 2,400 Kr. og efter 4 Aar med 2,800 Kr., som udredes af Kommunen, medens de næste Lønningstillæg udredes af Statskassen. Forslaget fastsætter Begyndelseslønnen til 3,200 Kr., Resten, 1,000 Kr. i 3 Alderstillæg, udredes alene af Staten. Denne Forhøjelse er jo saaledes ingen væsentlig Udgift for den enkelte Kommune. Derimod vilde Forslaget for Staten betyde, at dens Udgifter til dette Lovforslag vilde blive forøgede med godt 100,000 Kr.

Om Afskedigelsesparagraffen kan jeg henholde mig til mine Udtalelser ved første Behandling. Jeg henviser til, at ved den nugældende Skolelovs § 18 har Kommunalbestyrelsen Adgang til at indstille en Lærer til Afsked, naar den, altsaa blot et Flertal indenfor Kommunalbestyrelsen, skønner, at Læreren ikke gør Fyldest i sin Tjeneste. Jeg henviser ligeledes til, at efter den gældende Lov kan ingen Oprykning til Lønningstillæg finde Sted for en Lærer, naar Kommunalbestyrelsen og Skolekommissionen gøre Indsigelse derimod, og at denne Bestemmelse nu i dette Lovforslag er udgaaet og ophævet. Paragraffen er fremkommen som et Forslag fra hele Udvalget i det andet Ting, altsaa foreslaaet af samtlige Partiernes Repræsentanter som et fælles Ønske og et fælles Forslag. Selvfølgelig havde jeg været villig til at optage

en Forhandling med Landstinget om en anden Affattelse. Der er jo i Paragraffen opstillet en Række Kauteler og Bestemmelser sigtende til, at der ikke kan træffes forhastede Afgørelser eller Afgørelser af kun lige netop et Flertal indenfor Kommunalbestyrelsen, alt sammen Bestemmelser, hvorom der kunde have været forhandlet videre, om det maatte ønskes. Men Forslaget om den pure Forkastelse maa jeg meget fraraade, og jeg anbefaler, at § 8 nu vedtages i den Skikkelse, hvorom alle Partier i det andet Ting have samlet sig. Det er givet, at Bestemmelsen kun angaar, som det ogsaa hedder i Forslaget, Lærere og Lærerinder og ikke tillige de kongelige udnævnte Overlærere.

Jeg ønsker dernæst at sige et Par Ord angaaende § 7, Tilskuddet til Københavns Kommune. Jeg er ganske enig med det 1ste ærede kongevalgte Medlem (Goos) i, at Paragraffen i formel Henseende ikke er skøn, langt fra. Det Ændringsforslag, hvorefter Paragraffen fik sin nuværende Skikkelse, fremkom umiddelbart før tredje Behandling og blev ikke sigtet; bagefter kunde man saa til sin Forskrækkelse møde Ordet „Lovforslaget“ og Henviisning til et Lovforslag, Udtryk som — deri giver jeg det ærede Medlem ganske Ret — ikke have hjemme i en Lov. Men Meningen er jo denne, og derom kan der sikkert ikke være forskellig Opfattelse: Regeringen havde foreslaaet det tidligere Tilskud til Københavns Skolevæsen, 190,000 Kr., forhøjet til 350,000 Kr., beregnet med den samme Tilvækst i Tilskuddet til København, som Regeringens Forslag vilde medføre i Statens Tilskud til de øvrige Kommuner, og ligesom ved Loven af 1899 beregnet forholdsmæssig efter Børnetallet henholdsvis i København og de øvrige af Landets offentlige Skoler. De 190,000 Kr., der danne Udgangspunktet, fastsattes i 1899 som Københavns Andel i det Tilskud, Staten ved den ny Skolelov ydede som nyt og forøget Tilskud til Landets andre Kommuner, men derimod uden Hensyn til, hvilke Tilskud man i Forvejen og efter andre Lovbestemmelser udredede til Kommunerne udenfor København, hvilken Kommune hidtil ikke havde faaet Tilskud af Statskassen til sit Skolevæsen. Under Behandlingen i det andet Ting forøgedes Statens Udgifter i Henhold til det her foreliggende Lovforslag med en saadan Sum, at Tilskuddet til Københavns Kommune maatte, om Regeringens Forslag havde lydt paa den samme samlede Udgift, som nu var fremkommen efter Lovens anden Behandling i Folketin-